

Eugeen Van Aerschot

EEN KRAS OP HAAR ZIEL

PSYCHOLOGISCHE THRILLER

Suspense
KRAMAT

Kramat BVBA
Hulshoutsesteenweg 24
2260 Westerlo Belgium
Tel./Fax: +32 (0) 485 324 259
www.kramat.be

ISBN: 9789462421141
Wettelijk Depot: D/2020/7085/2
Nur: 305
Copyright © Kramat bvba & Eugeen Van Arschot
Omslag en vormgeving: MaryDes Designs

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of kenbaar gemaakt op welke wijze ook zonder voorafgaandelijke toestemming van de auteur.

EEN KRAS
OP HAAR ZIEL

Eugeen Van Aerschot

1

DINSDAG 7 APRIL 2020

Karen Meulenberghs schoof het parkeerticket achter de voorruit van haar donkerblauwe Astra waar ze al enkele weken de trotse eigenares van was. Daarna reed ze de ondergrondse parkeergarage in de Leuvense Bondgenotenlaan in. Ze nam haar paraplu van de achterbank en sloot het portier. De sleutel borg ze veilig op in haar Gianni Versace-handtas.

Dreigende wolken kleurden de donkergrijze hemel. Het was duidelijk dat de regen nu niet lang meer op zich zou laten wachten. Maartse buien hadden plaatsgemaakt voor de jaarlijkse aprilse grillen.

Karen schoot de laan over zonder enige aandacht te schenken aan het verkeer. Ze haastte zich naar nummer 77. Klokslag vier uur had ze daar een afspraak. Naarmate ze het gebouw naderde, werd ze zenuwachtiger. Ze kreeg een ongewoon gevoel dat haar met een vage vrees vervulde.

‘Vandenbrande E. – Dokter in de psychologie’ stond in fijne zwarte letters op de glanzende koperen plaat die rechts naast de deurbel hing. En daaronder: ‘Enkel op afspraak’.

Karen bleef staan en keek rond. Ze wilde zich ervan vergewissen dat er toevallig geen bekenden haar aanwezigheid hadden opgemerkt. Iemand bij een psycholoog zien aanbellen, laat bij sommigen onmiddellijk de fantasie op hol slaan. En Karen wilde allesbehalve het onderwerp van roddels worden. Tot haar opluchting merkte ze dat niemand aandacht aan haar

besteedde. Erg veel zin om naar binnen te gaan, had ze trouwens niet op het moment dat ze de bel indrukte. Het liefst van al had ze rechtsomkeer gemaakt en de benen genomen.

Karen Meulenberghs leek nu geenszins op de zelfzekere dynamische dertigjarige dame, zoals haar vrienden en collega's haar kenden. Integendeel. Inwendig trilde ze als een espenblad. Ze had halflang loshangend zwart haar, was slank, een meter zeventig groot. Modieus gekleed, in een perfect gesneden blauwe pantalon met bijpassende vest en schoenen met hoge hakken.

“Zet u maar neer, mevrouw Meulenberghs,” zei psycholoog Vandenbrande met een geruststellende stem.

Hij wees haar een stoel aan. Zelf installeerde hij zich in de lederen stoel achter zijn donker eiken bureau. Hij ritselde haastig wat losliggende papieren bijeen. Zoals een croupier in een casino die na een speelbeurt de foutief geplaatste jetons bijeenscharrelt. Hij borg alles op in een map. Die gooide hij vervolgens boven op een stapel andere documenten.

Karen bestudeerde de riante spreekkamer waarin ze zich bevond. Hoge ramen met matglas, eigen aan dit soort gebouwen, lieten gefilterd daglicht binnen. Het meubilair straalde klasse uit. Door de glazen deur van een antieke kast zag ze de ruggen van heel wat boeken. Het saaie motief van het behangpapier verklapte wel dat het zijn beste dagen achter zich had. Dat mocht wel eens vernieuwd worden.

“Ik neem aan dat je er geen bezwaar tegen hebt dat ik je tijdens ons gesprek gewoon met Karen aanspreek?”

Met een uitnodigende glimlach richtte de psycholoog zich tot zijn bezoeker. Afstandelijkheid is niet meteen bevorderlijk om tot een gemoedelijke en open babbel te komen.

“Nee, natuurlijk niet.”

“Wel Karen, vertel me dan eens waarmee ik je kan helpen?” kwam Vandenbrande meteen ter zake.

Hij nam een blad papier en opende zijn Parker. Toen keek hij afwachtend in haar richting.

Normaal gesproken was Karen altijd bijzonder rad van tong. Nu slaagde ze er na enige aarzeling amper in een flauwe, ietwat verlegen glimlach op haar lippen te toveren. Ze was zenuwachtig en haar lippen voelden kurkdroog aan.

“Of zal ik misschien eerst wat algemene vragen stellen?” suggereerde de man die voor haar zat. “Dan kunnen we zo langzaamaan tot de kern van de zaak komen.”

Karen schatte hem vijfenveertig. Hij was groot, dikbuikig en had mooi donkerbruin krullend haar. Zijn bruine ogen werden vergroot door de dikke glazen in het donkere klassieke brilmontuur. Zijn kin stak wat naar voor. Dat werd grotendeels verbloemd door een volle, zeer verzorgde ringbaard. Hij droeg een donkergrijs pak, met wit hemd en een blauwe zijden das.

“Wanneer ben je geboren Karen?”

“In 1990.”

“Dan ben je nu dertig.”

“Volgende maand toch.”

“Ben je gehuwd?”

“Ja.”

“Sinds wanneer?”

“Al zeven jaar.” Ze dacht even na. “In 2013 zijn we getrouwd.”

“Kinderen?”

“Nee.”

Met zijn grote ogen staarde de psycholoog kortstondig in haar richting. Het was alsof hij meteen vermoedde dat de reden van haar komst hiermee te maken kon hebben. Hij kribbelde

wat gegevens op het blad dat voor hem lag.

“Wat doe je beroepshalve?” ging hij verder.

“Ik ben journaliste,” antwoordde Karen met zekere trots.

Als studente had ze pers- en communicatiewetenschappen gestudeerd aan de universiteit in Leuven. Enkele maanden na het behalen van haar diploma had ze al aan de slag kunnen gaan.

“Ah zo,” reageerde Vandenbrande duidelijk geïnteresseerd. “Dan heb ik misschien al enkele artikels van jouw hand gelezen?”

“Dat is best mogelijk.”

“Voor welke krant schrijf je?”

“Ik werk freelance. Het laatste jaar maak ik vooral reisverslagen voor het weekblad Parel’s.”

“Jij bent het dus die van al die prachtige droomvakanties mag genieten,” plaagde de dokter, hoewel hij het tijdschrift niet eens kende.

“Als je mijn reportages leest, dan lijkt het inderdaad wel zo. Maar geloof me, ter plaatse is het werken hoor,” verdedigde Karen haar werk als journaliste.

“Daar kan ik best inkomen” reageerde de psycholoog. “Al zal je aan sommige reizen toch ook wel mooie herinneringen overhouden. Of niet?”

“Ja natuurlijk.”

“Wat voor werk doet je man?”

“Hij is ingenieur bij Accentis in Antwerpen.”

De dokter legde zijn pen neer. Terwijl hij van zijn blad opkeek, probeerde hij opnieuw te achterhalen wat de reden van haar consultatie was.

Karen zuchtte. Haar kaak begon te tintelen. Ze voelde bloed

naar haar wangen stromen. Ze wist dat de man voor haar duidelijk kon merken dat ze bloosde. Dat maakte haar nog meer verlegen.

“Het is moeilijk om uit te leggen,” begon Karen nietszeggend haar verhaal.

“Geloof me, dat is voor de meeste van mijn patiënten zo,” poogde Vandenbrande gerust te stellen.

Toen boog hij zich over zijn bureau wat naar voor.

“Maar je zal merken dat als je eenmaal je hart begint uit te storten, het babbelen alsmat makkelijker wordt.”

Karen knikte. Ze begreep dat als ze echt een oplossing voor haar probleem wilde, het belangrijk was om nu door deze zure appel te bijten.

Wekenlang had ze zich afgevraagd of deze ontmoeting wel echt wenselijk was. Ze had zich mentaal proberen voor te bereiden op dit gesprek. Precies een week geleden was ze in de badkamer voor de spiegel gaan staan. Al pratend tegen zichzelf had ze vastberaden de beslissing genomen. Nog geen uur later had ze de afspraak met de psycholoog geregeld. Na dat telefoontje had ze zich zalig opgelucht gevoeld.

De afgelopen dagen had ze zich voortdurend voorgesteld hoe het gesprek zou verlopen. En vooral, hoe ze de kern van haar probleem zou aansnijden. Maar nu ze eindelijk oog in oog zat met de man die haar misschien kon helpen, leek het plots zo ontzettend moeilijk. Haast onmogelijk voor haar om de juiste woorden te vinden. Toch besepte ze dat het er nu vooral op aankwam om door te zetten. Hoe vervelend dat ook was.

“Uiteraard is al wat hier wordt verteld strikt vertrouwelijk,” stelde de dokter haar met zachte stem gerust.

“We hebben een probleem in ons huwelijk,” begon Karen

heel voorzichtig.

Vandenbrande zweeg. Hij wilde de vrouw de kans geven haar hart uit te storten. Maar de spreekkamer bleef gehuld in stilte.

“Wat is dat probleem dan?”

“We zijn nu zeven jaar getrouwd. Sinds het begin van ons huwelijk hebben we al moeilijkheden op seksueel vlak.”

De dokter knikte begripvol. Hij keek naar zijn patiënte en voelde dat hij haar aan de praat kreeg.

“Kan je die problemen iets meer verduidelijken?” probeerde hij.

“Ik wil eerst wel zeggen dat het tussen mij en mijn man normaal gesproken uitstekend gaat. We verstaan elkaar goed en zitten meestal op dezelfde golflengte. Ook financieel hebben we geen problemen. Voor onze vrienden lijken we wel het ideale stel,” ontweek Karen zijn vraag.

“Maar als ik je goed begrijp, verloopt in bed niet alles naar wens?”

Karen knikte.

“Op welk vlak?” polste de dokter verder.

Voor een psycholoog is het uiterst belangrijk om in ruime mate informatie te verwerven. Enkel op basis daarvan kan hij de beste diagnose stellen.

“Waarschijnlijk ligt het aan mij,” begon Karen zichzelf te beschuldigen.

Ze keek recht in zijn ogen. Heel even maar. Daarna wendde ze haar blik naar de parketvloer.

“Waarom denk je dat?”

“Je mag me niet verkeerd begrijpen.” Ook Karen tutoyeerde hem nu. “Ik hou van mijn man, maar...”

Haar mond bleef open, zonder verder wat te zeggen.

“Zeg het maar.”

“Als hij me aanraakt, krijg ik een erg vreemd gevoel.”

“Hoe bedoel je?”

Met zijn duimnagel krabde Vandenbrande over zijn voorhoofd. Hij probeerde er niet-begrijpend uit te zien.

Karen haalde haar schouders op. Nerveus knaagde ze aan een vingernagel. Toen zei ze:

“Ik kan het gewoon niet verdragen.”

“Doet je man dan misschien iets fout?”

“Nee.”

“Is hij misschien te bruut?”

Ze schudde ontkennend.

“Wat is er dan?”

Secondenlang aarzelde Karen, alsof ze haar woorden zorgvuldig wilde wikken en wegen.

“Zodra mijn man de intieme toer wil opgaan, klap ik dicht,” antwoordde ze.

“Hoe vaak hebben jullie seksueel contact?”

“Weinig.”

“En hoe vaak is dat dan?”

“Tijdens de eerste maanden van ons huwelijk gebeurde het wel iets frequenter,” bekende Karen. “Maar zeker de laatste jaren probeer ik het zelf tot een minimum te beperken.”

Ze schonk de dokter een verlegen glimlach.

“Ik mag dus veronderstellen dat van jouw kant uit weinig initiatief wordt genomen,” stelde Vandenbrande.

Karen knikte bevestigend.

“En waarom niet?”

“Een aanvaardbare uitleg heb ik er niet voor,” verzuchtte Karen hopeloos.

Ze begon te transpireren. Tegelijkertijd liep een koude rilling over haar rug.

“Het is alsof ik telkens bevangen word door een onverklaarbare, panische angst om pijn gedaan te worden. En net door dat angstgevoel wordt het hele gedoe een marteling voor mij. Ik kan er echt niet van genieten.”

“Voel je dan ook pijn?” vroeg Vandenbrande.

Hij keek zijn patiënte over de rand van zijn bril aan.

Uit de blik in zijn ogen kon Karen niet opmaken wat die man nu zat te denken.

“Ik weet het niet,” verzuchtte ze onverschillig.

“Tracht eens te beschrijven wat er juist gebeurt,” probeerde de psycholoog nog eens.

Karen staarde hem aan. Een antwoord volgde niet meteen. Ze had tijd nodig om haar antwoord te formuleren. Ze hoorde nu regendruppels in vlagen tegen de ruiten kletteren.

“Het is zo moeilijk om het onder woorden te brengen,” ging ze uiteindelijk verder. “Het voelt alsof mijn hele lichaam verkrampt. Alsof het zich uit alle macht wil verzetten tegen wat gaat komen. Dat alleen al is pijnlijk.”

De dokter knikte begripvol.

“Hoe reageert je man daarop?”

“Dat kan je je wel voorstellen, vermoed ik. Uiteraard is hij dan teleurgesteld,” gaf Karen toe.

“Begrijpelijk ook.”

“Telkens als hij wat pogingen onderneemt om wat aardiger tegen mij te zijn en me wil vertroetelen, reageer ik automatisch afwijzend. Ik weet dan goed genoeg wat zijn intenties zijn. Voor

hem is dat natuurlijk ook niet aangenaam.”

Ze kreeg er bijna tranen van in haar ogen.

“Is hij de eerste man in je leven?”

Karen toverde nu toch een flauwe glimlach op haar gezicht.

“Toen ik hier nog studente was, heb ik een tijdje kennis gehad met een buitenlander.”

Een paar seconden zweeg ze, alsof ze nog heel even wilde genieten van de herinnering aan haar eerste liefde.

“Maar je hoeft je daar niet al te veel bij voor te stellen,” minimaliseerde ze plots deze verhouding. “Mijn ouders waren er trouwens vierkant tegen dat ik een relatie had met een kleurling.”

“Had je met hem seksueel contact?”

“Weinig. Onze kotmadam liet niet toe dat we vrienden op onze kamer uitnodigden,” antwoordde Karen, alsof dat de reden was.

“Was je nog maagd toen je huwde?”

Door de directe vragen die op haar werden afgevuurd, voelde Karen zich ongemakkelijk. Ze had een grondige hekel aan dit soort gesprekken. Toch verkoos ze eerlijk te antwoorden.

“Toen ik vijftien was heeft onze huisarts mijn maagdevlies geknipt. Op school is het soms comfortabeler met een tampon dan met een verband, begrijp je?”

Dokter Vandenbrande knikte alsof hij uit eigen ervaring kon meepraten.

“Bespreek je jouw probleem ook met je echtgenoot?”

Karen schudde ontkennend.

“Ik kan toch moeilijk aannemen dat je man zich bij die afwijzingen zomaar neerlegt.”

“Natuurlijk niet. Maar zolang we er niet over praten, maken

we er ook geen ruzie over,” glimlachte Karen zijn bedenking weg.

“Seksualiteit is een essentieel punt binnen het huwelijk. Als partners moet je problemen toch bespreekbaar kunnen maken. Dat werkt bevrijdend,” sprak de psycholoog. Zinnen die hij al meermaals in dit kantoor had uitgesproken. “Waarom doe je dat niet?”

Karen haalde haar schouders op.

“Misschien denkt je man wel dat de oorzaak bij hem ligt?” veronderstelde Vandenbrande.

“Dat geloof ik niet. Hij kent me.”

“Voel je jezelf dan seksueel niet aantrekkelijk?”

Karen dacht na. Haar rechterbeen schoof ze over haar linkerknie. “Soms heb ik ook wel vlinders in de buik en daar kan ik ook van genieten,” bekende ze. En dan “Tot iemand me wil aanraken. Dan sluit ik me af.”

“Misschien voel jij je meer aangetrokken tot vrouwen?” polste de dokter.

Met zijn duim wreef hij over zijn ringbaard.

“Nee, ik ben zeker geen lesbienne,” reageerde Karen met grote stelligheid.

Ze was verontwaardigd door de suggestieve ondertoon van deze vraag.

“Begrijp me niet verkeerd,” kalmeerde Vandenbrande die haar felle reactie constateerde. “Veel vrouwen, zelfs getrouwde vrouwen, voelen zich weleens aangetrokken tot personen van dezelfde sekse.”

“Bij mij is dat zeker niet het geval,” beklemtoonde Karen.

“Masturbeer je soms?”

De psycholoog leunde zover achterover, dat zijn stoel bijna

alleen nog op de achterpoten stond.

Van haar stuk gebracht door deze onverwachte vraag, voelde Karen het bloed weer naar haar wangen stromen. Ze was gegeneerd door de manier waarop de dokter haar aankeek. Als zij haar ooit echt opgelaten had gevoeld, dan was het wel nu. Ze wenste dat ze weg kon gaan, maar een uitweg was er niet.

Karen antwoordde niet, maar schudde verlegen ontkennend met haar hoofd.

“En vroeger?” viste de psycholoog vervelend verder.

“Toen ik jonger was, gebeurde het wel eens,” gaf Karen toe. “Maar ik vond het te vermoeiend,” voegde ze er nog aan toe.

Ze hoopte dit gesprekspunt alvast te kunnen afsluiten.

“Was het dan moeilijk om tot een orgasme te komen?” boorde Vandenbrande verder.

Karen zuchtte diep.

“Het ging wel. Maar ik had daar niet direct behoefte aan.”

Nog heel even keek Vandenbrande naar haar. Vervolgens richtte hij zijn ogen op het blad dat voor hem lag. Kortstondig nam hij de tijd om na te denken. Hij had te doen met deze knappe jonge vrouw. Maar evenzeer met haar echtgenoot.

“Het is positief dat je over dit probleem wil praten,” zei de psycholoog. “Dat impliceert ook dat je wil dat er aan die situatie verandering komt,” concludeerde hij.

“Als dat enigszins mogelijk is wel,” verzuchtte Karen opgelucht.

Ze had de indruk dat het kruisverhoor eindelijk voorbij was.

“Ik vind het heel erg. Zeker voor mijn man. Net daarom wil ik weten waarom ik zo apathisch en afwijzend reageer op zijn goedbedoelde toenaderingen.”

Dokter Vandenbrande richtte een vertrouwelijke blik naar

zijn patiënte. Hij boog zich naar haar toe. Ondanks het bureau tussen hen in, rook hij haar sterke parfum.

“Je moet beseffen dat de oorzaak van jouw probleem zowel van fysieke als van psychische aard kan zijn. Heb je al eens een gynaecoloog geraadpleegd?”

“Een jaar geleden ben ik in Gasthuisberg bij professor Gybels op consultatie geweest,” antwoordde Karen. “Hij heeft me toen grondig onderzocht en enkel een verwaarloosbare misgroei in mijn vagina vastgesteld. Een of ander litteken of zo,” duidde ze. “Maar ik kan me niet herinneren mij daar ooit verwond te hebben. Trouwens volgens de professor kan dat absoluut geen hinderpaal zijn voor een normaal seksleven.”

“Wat was zijn advies?”

“Dat ik eens met een psycholoog moest praten.”

“En dat gesprek heb je voortdurend op de lange baan geschoven,” glimlachte Vandenbrande.

Uit ervaring wist hij hoe vervelend zijn patiënten het vonden om openhartig over intieme zaken te praten.

Karen knikte.

“Daar heb ik alle begrip voor,” beaamde de psycholoog.

“Maar nu je op de hoogte bent, welke remedie stel je voor?” vroeg Karen.

Ze keek hem verwachtingsvol aan. Geduld was beslist niet haar sterkste eigenschap.

“Niet te vlug,” kalmeerde Vandenbrande. “Voor we over een remedie kunnen praten, moeten we eerst achterhalen wat de diepere oorzaak van jullie probleem is. Trachten uit te zoeken waarom jij, zoals je het zelf al een paar keer hebt omschreven, dichtklapt wanneer je merkt dat je partner het over een intieme boeg wilt gooien.”

“Ik zou het wel waarderen dat mijn man niet op de hoogte wordt gebracht van ons gesprek,” onderbrak Karen plots.

“Zoals jij wenst,” stelde Vandenbrande haar gerust. “Ik meen zelfs dat we in de eerste fase moeten nagaan of de oorzaak inderdaad niet bij jou ligt.”

“En hoe wil je dat te weten komen?” vroeg Karen.

Ze vreesde dat er opnieuw een reeks vervelende vragen afgevuurd gingen worden.

“Hiervoor beschikken we over diverse methodes. De wetenschappelijke werking en waarde wil ik je besparen. Maar ik ben er quasi zeker van dat we in jouw geval het snelst resultaat zullen boeken met een regressie.”

Hij hield haar nu nauwlettend in de gaten, om te zien welk effect dit woord op haar zou hebben.

“Je wilt mij toch niet in een of andere trance brengen?” reageerde Karen met ogen vol ongeloof.

Amper een paar weken geleden had een collega een artikel geschreven over de mogelijke gevaren van dit fenomeen. In een flits herinnerde ze zich ook de ontvoerde meisjes An en Eefje. Die waren toch ook door een hypnotiseur bewerkt geweest. Vader Marchal was er indertijd pertinent zeker van dat juist dat de aanleiding was van het verdwijnen van zijn dochter.

“Is het voor jou duidelijk wat onder regressie wordt verstaan?” polste de psycholoog.

Hij probeerde de vrouw die voor hem zat wat te kalmeren.

“Regressie?” herhaalde Karen. Ze zweeg heel even. “Zinspeel je nu op die verhalen over vorige levens?”

“Juist, dat bedoel ik,” bevestigde Vandenbrande ernstig.

“Een momentje,” reageerde Karen.

Ze probeerde alles even op een rijtje te zetten.

“Je wil me nu toch niet vertellen dat ik vroeger nog geleefd heb?”

Ze straalde gewoon verontwaardiging uit.

“Dat is toch puur onzin,” voegde ze er nog aan toe.

“Ben je er dan zeker van dat het niet zo was?” luidde de korte wedervraag.

“Sorry dokter, je kan mij veel voorstellen. Maar ik ben niet geneigd om aan paranormale flauwekul mijn medewerking te verlenen,” repliceerde Karen resoluut.

Het voorbije halfuur was ze eerder onderdanig geweest. Ze had zich erg ongemakkelijk gevoeld toen ze haar intiemste bedgeheimen met deze man moest delen. Maar nu het gesprek deze wending nam, twijfelde Karen of ze dit alles nog ernstig kon nemen.

“Geef toe... je gelooft dat toch zelf niet?” zei ze.

Dokter Vandenbrande legde zijn kin in zijn handen, terwijl hij zijn ellebogen op het bureau voor hem liet rusten.

“Weet je dat men in het begin van de jaren tachtig in de Verenigde Staten uitgebreid onderzocht heeft hoeveel mensen in reïncarnatie geloven? Dus met andere woorden: de zielsverhuizing in een nieuw lichaam voor waar aannamen?”

Wantrouwig luisterde Karen. Ze waagde zich niet eens aan een gok.

“Het resultaat was zevenentwintig procent van de bevolking. Omgerekend wil dat zeggen: tachtig miljoen Amerikanen. Dat waren er dus een hele hoop, toen al. En ik kan je verzekeren dat hun aantal sindsdien nog is toegenomen. Denk je echt dat al die mensen het bij het verkeerde eind hebben?”

Onverschillig haalde Karen haar schouders op.

“Dat wil dan toch ook zeggen dat nog veel meer Amerikanen

daarin net niét geloven,” kaatste ze terug.

“Luister Karen, strikt wetenschappelijk gezien is er geen enkel bewijs dat reïncarnatie bestaat,” gaf de psycholoog grif toe. “Maar er zijn ook heel veel mensen die in een hemel en een hel geloven. Daarvoor bestaat er ook geen enkel wetenschappelijk bewijs. Het enige wat vaststaat is dat in de loop der jaren veel onverklaarbare fenomenen zijn onderzocht. Een aantal daarvan kunnen op basis van reïncarnatie vrij aannemelijk uitgelegd worden.”

“Kan je mij daar dan eens een voorbeeld van geven?” vroeg Karen zeer terughoudend.

Zoals iedereen had ze al wel eens artikels over paranormale toestanden gelezen. Maar tot nu toe was geen enkele auteur erin geslaagd haar zover te krijgen, die dingen ook maar enigszins serieus te nemen.

“Natuurlijk,” begon Vandenbrande. “In India heeft men onderzoek gedaan bij een negenjarig meisje. Dat kind vertelde voortdurend tegen haar ouders dat ze vroeger moeder van twee kinderen was geweest en niet ver van haar huidige woonplaats had geleefd. Aanvankelijk negeerden haar ouders deze kinderpraat als pure fantasie. Maar omdat het meisje bleef volhouden, besloten zij hun dochter toch maar eens te laten onderzoeken. Wel, dat kind heeft een exact beeld kunnen geven van het huis waarin het eerder had gewoond. Nog veel overtuigender was haar beschrijving van de enorme pijnen die ze tijdens de bevalling van haar eerste baby had doorstaan. De onderzoekers waren het eens dat geen enkel negenjarig meisje in staat kon zijn een dergelijk nauwkeurig relaas te geven, zonder dat zij dat zelf had ervaren. Dit is slechts een van de duizenden voorbeelden die kritisch onderzocht zijn en die op basis van reïncarnatie mogelijk verklaard kunnen worden.” Zo

besloot de psycholoog zijn verhaal.

Ietwat geboeid had Karen geluisterd. Ze wist niet onmiddellijk hoe op dit verhaal te reageren.

“Stel dat ik me toch zou laten hypnotiseren,” informeerde ze voorzichtig. “Wat wil je dan bereiken?”

“Kijk, het is mogelijk dat een voorval uit je kinderjaren of uit de baarmoederlijke periode of uit een vorig leven de oorzaak is van je huidige aversie voor seksueel contact. Een soort trauma dat je toen hebt opgelopen. Iets dat nog steeds ergens diep in je onderbewustzijn ligt opgeslagen,” begon Vandenbrande heel rustig. “Wanneer iemand onder hypnose is, is die persoon in een zeer diepe ontspanning. In die toestand kan hij teruggaan in de tijd. Zich heel sterk concentreren op één facet ergens in zijn onderbewustzijn. Een gehypnotiseerde slaapt wel. Maar hij blijft zich heel goed bewust van de beelden en emoties die worden opgeroepen. Je kan het voorstellen alsof met het licht van een laserpen één heel klein oppervlak wordt bestraald. Maar dat lichtpuntje kan je ook verplaatsen. Zo gaat ook de gehypnotiseerde zijn onderbewustzijn aftasten, op zoek naar dat deeltje, waardoor zijn normale leven nu wordt geblokkeerd.”

Dit onderwerp had Karen vroeger nooit echt geïnteresseerd. Altijd had ze het ingedeeld onder de rubriek nonsens. Toch begon ze zich nu een tikkeltje open te stellen voor hetgeen dokter Vandenbrande haar vertelde.

“Maar hoe kan dat trauma nu nog in het onderbewustzijn zitten?” wilde ze weten.

“Omdat onze geest nooit vergeet,” verduidelijkte de psycholoog haar in simpele bewoordingen.

Karen fronste haar wenkbrauwen.

“Wanneer iemand overlijdt, verlaat de geest met al zijn

herinneringen het fysieke lichaam van de dode. Dat lichaam wordt gecremeerd of begraven. Maar de onzichtbare en onsterfelijke geest blijft buiten het lichaam voortbestaan. Hij zweeft rond tot hij zich dagen, maanden of jaren later in een nieuw leven nestelt.”

“Waar blijft die geest ondertussen dan?” vroeg Karen nieuwsgierig.

“In gespecialiseerde literatuur spreekt men onder andere over een zuiveringsoord. Een plaats waar zielen verblijven in afwachting van een nieuwe incarnatie. Maar kom, dat leidt ons te ver,” besloot de psycholoog. “Het belangrijkste is dat bij de wedergeboorte die geest met al zijn herinneringen, in een nieuw vleselijk omhulsel terecht komt. Vanaf dan zijn al die vroegere herinneringen onderdrukt. Hoe hard we onze hersens ook pijnigen om ze op te roepen, ze bereiken het bewustzijnsniveau niet. Maar onder bepaalde omstandigheden of met sommige technieken kan die poort van dat onderbewustzijn geopend worden. Zo kunnen bepaalde aspecten uit het verleden toch naar boven glippen.”

“Onder hypnose bedoel je?”

“Bijvoorbeeld onder hypnose, alhoewel dat geen must is,” zei Vandenbrande.

“Hoe anders?”

“Bij kleine kinderen kunnen die herinneringen zelfs spontaan naar boven komen,” ging de psycholoog verder.

“Zonder die kinderen te hypnotiseren?”

“Inderdaad. Denk maar even aan het voorbeeld dat ik net gaf.”

Vandenbrande merkte dat Karen nu echt geboeid zat te luisteren. Hij kwam terug op het voorstel dat hij eerder had

gelanceerd.

“Zo denk ik dat we onder hypnose misschien ook voor jouw probleem een interpretatie kunnen vinden.”

Karen slikte. “Heb je hiermee zelf al positieve ervaringen gehad?” wilde ze weten.

Het zinde haar allesbehalve om hier in deze spreekkamer, als proefkonijn te dienen voor een of ander experiment, waarvan ze het uiteindelijke resultaat niet eens kende.

De dokter wist nu dat hij haar volle aandacht had.

“Karen, ik weet dat veel mensen hypnose flauwekul vinden. Maar ik heb daar al vaker gebruik van gemaakt. En ik kan alleen maar zeggen dat ik tevreden ben met het resultaat. Bijna altijd. Anders zou ik dit helemaal niet suggereren.”

“Stel dat je de vermoedelijke oorzaak van mijn probleem vindt,” reageerde Karen. “Hoe kan je dat dan verhelpen?”

Daar was het haar uiteindelijk toch om te doen.

“Door onder hypnose dat stukje herinnering te isoleren. Het als het ware in een cocon op te sluiten, zodat het geen invloed meer kan hebben tijdens je huidige leven,” verduidelijkte de psycholoog.

Hij bracht zijn polsen en gebogen vingertoppen samen. Voor de tweede keer wierp hij een blik op zijn horloge. Het was bijna vijf uur.

“Wat denk je, zullen we een nieuwe afspraak maken?” stelde hij voor.

Karen aarzelde. Het idee om misschien toch wat over een mogelijk vorig leven te vernemen, boeide haar wel. Maar evenzeer schrok het haar af. Wat zou ze precies te weten komen? Welke geheimen lagen tot nu toe veilig opgeborgen in het diepste van haar onderbewustzijn? En wilde ze wel weten of er

sowieso voor haar een vorig leven was geweest? Zou die kennis haar huidige probleem kunnen oplossen? Of integendeel, zou het kunnen dat ze door al die informatie juist geobsedeerd zou raken? Vragen die door haar hoofd flitsten en waarop ze niet meteen een pasklaar antwoord kon bedenken.

“Ik wil het wel proberen,” gaf Karen uiteindelijk toe.

“Goed,” sloot Vandenbrande het gesprek af.

Hij sloeg zijn agenda open.

“Wat denk je, volgende week zelfde uur?”

Karen knikte.

“Maar ik vraag wel één dag bedenktijd,” voegde ze er razendsnel aan toe. “Als ik het toch niet wil, mag ik dan morgen de afspraak nog annuleren?”

“Dan bel je me maar,” stelde de psycholoog haar gerust.

Tien minuten later opende Karen de deur van de Standaard Boekhandel in de Diestsestraat en stapte naar de afdeling religie. Enkele ogenblikken later bestudeerde ze de cover van het boek: *‘Soul-Mates, Karma en Reïncarnatie’* van Jaime T. Licauco.